

skrevet bindende Erklæringer om, at de ere villige til at betale dette som Afgørelse paa Gælden. Altsaa, man har ogsaa den anden Parts frivillige Samtykke til Afviklingen. Naar man altsaa er enig om, at selve Foranstaltningen er god og den anden Part skriftlig og vidnefast har afgivet Erklæring om, at den anerkender Affindelsessummen for at være rimelig, skulde man tro, at Sagen var meget hurtig at ordne. Det forekommer mig derfor, at der sjældnen foreligger en Sag for Rigsdagen saa klar som denne. Ikke desto mindre er der en Række Medlemmer, der er staaet op og har sagt: Selve Lovforslaget er i det hele og store fortræffeligt, men der er en ganske enkelt Undtagelse, og hvert Medlem havde tilfældigvis denne ganske enkelte Undtagelse i sin Valgkreds.

Jeg vil til alle disse enkelte Undtagelser sige, at jeg tror, vi komme til at lade være at gøre Undtagelser; vi komme til at holde os til, hvad de paagældende Institutioner frivillig selv ere gaaede ind paa, og hvad de skriftlig have anerkendt som passende Affindelsessum.

Det er blevet sagt, at Kommissionen er kommen over dem pludselig og uventet og med saadan Kraft, at de ikke vidste, hvad de havde skrevet under paa. Det tror jeg ikke. Jeg synes, det var meget fredelige og stilfærdige Mænd, jeg sendte ud, jeg tror endogsaa, det var annonceret i Forvejen, at Kommissionen vilde komme til disse Havne, saa jeg kan ikke tænke mig andet, end at Havnene have faaet nogenlunde tænkt over Sagen, inden de indløde sig med Kommissionen. At denne har søgt at varetage Statens Interesser, var jo rimeligt, det var ogsaa dens Op-gave, og det havde jeg paalagt den, for ganske sikkert har jeg ikke villet øve noget haardt Tryk noget Sted eller paalægge nogen svag Institution Udgifter, den ikke kunde bære, men paa den anden Side havde jeg som Finansminister den Pligt at søge Statskassens Aktiver saaledes frugt-bargjorte, at jeg kan forsvare det.

Jeg vil sige til de ærede Medlemmer, som hver for sig have talt for deres lille Havn eller Mergelbane, at vi bør slaa det af Hovedet, lad os holde os til det, her foreligger, og de ærede Medlemmer kunne ogsaa være ganske overbeviste om, at de paa-

gældende Institutioner, selv om de i Øjeblikket synes, at det havde været ganske rart at slippe 1,000 eller 2,000 eller maaske 3,000 Kr. billigere, dog, naar Sagen foreligger afgjort, ville komme til den samme Erkendelse, som da de skreve under paa Dokumentet, nemlig at det alt i alt betragtet er en gunstig Afgørelse. Til syvende og sidst sker der dem ingen Ulykke. Naar Loven er vedtagen, kunne de vælge et af to, enten gaa til det ny, nemlig betale den Affindelsessum, de have skrevet under paa, eller blive ved det gamle. Jeg er ikke i Tvivl om, at naar Tinget fastholder de en Gang sluttede Overenskomster, og de paagældende Institutioner staa overfor dette Valg, ville de vælge at betale disse Affindelsessummer.

Adskillige ærede Medlemmer have fremsat den Tanke, at man skulde sætte Betalingen, eller at den skulde ske afdragsvis i en Række Aar. Det sidste synes jeg slet ikke, der kan være Tale om. Skulle vi nu have en Afgørelse, skal Summen betales kontant, saa at vi ere færdige med det samme, ellers løbe vi blot den Risiko at begynde paa en frisk. Hvis vi bestemte, at der kunde afdrages i 5 Aar f. Eks., vilde vi komme til at opleve, at der var en eller anden Institution, der betalte Afdragene det første Aar, maaske det andet, men det tredie kom med et Andragende om, at de paa Grund af de uheldige Forhold maatte bede om at blive fri for at afdrage det Aar, og saa have vi Ulykken igen. Derimod skal jeg ikke have noget mod at tage den Tanke under Overvejelse, som det ærede Medlem for Bække (L. Rasmussen), og jeg tror ogsaa det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen), antydede, at udstrække Betalingsfristen længere end til den 11. Juni Termin d. A. Jeg skal villig indrømme, at hvis Forslaget først bliver vedtaget i Nærheden af Paaske, kan det være lidt hastigt at skulle betale hele Beløbet i Juni Termin, og det spiller ingen Rolle for Statskassen, om det bliver til 11. Juni eller December Termin eller et andet bestemt Tidspunkt.

Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget.

L. Rasmussen: Det er selvfølgelig rigtigt, som den ærede Minister siger, at